

ПРАІСТОРІЯ УКРАЇНИ ТА ІНДОЄВРОПЕЙСЬКИЙ МІФ

Від довгих років і аж досьогодні серед багатьох європейців, а передусім серед нас, українців, панує загальне переконання, що початком європейських мов була буцімто якась міфічна мова індоєвропейців та що походження своє народи європейського суходолу виводять від такого ж самого міфічного індоєвропейського народу. Але відповідно до нашої природної «скромності» українці, на думку наших авторитетних знавців історії, не були тими щасливцями, які виводять свій початок безпосередньо від індоєвропейців, тобто з індоєвропейської сім'ї народів. О ні, ми вже з'явилися згодом як продукт мішанини різних «компонентів» (ще й досьогодні неустійнених), — можливо, «германо-скандинавських» чи то й варязьких, а можливо, ми є сумішшю «ірано-хозарсько-тюркською» і т. п.

Коли всі оті «походження» нас є продуктом чужих, ворожих нам «істориків», то це цілком зрозуміло, бо, використовуючи нашу наївність та духовну слабкість, чужинці завжди намагалися творити для нас історію згідно зі своїми вигодами та смаками. Але коли вітчизняні науковці некритично повторюють чужинські висновки і викривлюють тим самим нашу історію, то це вже не тільки незрозуміло, а й зле. Позаяк, проаналізувавши всі оті теорії «нашого походження», а особливо теорію про міфічну й науково недоведену «індоєвропейську» прамову, ми переконалися, що ця «гіпотеза» є вигадкою. А це означає, що деякі наші вчені поширюють звичайнісінькі закордонні фальшивки.

А тепер постає запитання: чому цю вигадку створено і хто був її творцем?

Її створили західноєвропейські мовознавці та історики, які під час своїх наукових вправ були здивовані та заскочені фактом великого споріднення й подібності багатьох слів західноєвропейських мов до мови прарусів, чи, як їх потім звикли звати, — слов'ян. Студіюючи мову індійського ведійського санскриту, а особливо записів релігійних вчень «Рігведи», а також і поруської, або «перської», священної книги Зороастра «Авести» («доброї вістки»), яка була неначе «сестрою» у своїй схожості з «Рігведою» індів, західні лінгвісти відстежили велике споріднення мови цих древніх книг передусім з мовою українців. Термінологія божественних постатей у браміно-індійській «Рігведі» майже незмінна та аналогічна міфологічним постатям наших прапредків Праукраїни — колиски арійської (орійської) раси, а це значить, людей, які вилонили із себе великих колонізаторів та завойовників Індії, Персії: славних індів-сіндів з-над берегів Азовського моря та порусів-парсів з-над берегів Дунаю. Вони, наші славні племена, принесли із собою в нові краї приблизно за 1500 років перед народженням Христа свої вірування та свою старовинну праруську, або праукраїнську, мову, яка і збереглася там (що є вже устійненим загальноприйнятим історичним фактом).

Пригляньмося уважніше та порівняймо схожість міфології України та Індії. Наш найвищий Бог (Отець) — Іствор-бог, що означає Бог-творець, назву якого з віками дещо змінили, скоротивши на Сварог, — досьогодні живе в Індії як Сварга. Наш Дажь-бог, чи Даж-бог, у них зберігся під назвою Дажба, а наш Бог-громовержець Перун шанується в Індії як Варуна. Бог Вогню ще трипільської доби у ведійських книгах зберігся як Агни, а бог вітрів Вій і бог смерті Яма залишили свої оригінальні назви досьогодні, — включно з трипільською Дівою, яка й донині зветься в Індії Дева. Мову, якою розмовляли наші одноплемінники інди-сінди — колонізатори Індії (країни темношкірих дравідів) та поруси (перси) — колонізатори сьогоднішнього Ірану, науковці назвали «пракрит». У Персії священна книга Зороастра «Давіста» (у праруській мові — «Дана-Вістка», тобто, повторимось, «добра вістка»; цю назву пізніше прибрало християнське Євангеліє), пізніше стала називатися «Авестою». Усе це ще раз свідчить, що творцями браміно-індійського світогляду були наші прарусько-арійські вихідці з теперішніх земель України. Відкинувши свою україножерну московську суб'єктивність, знаний російський історик Хом'яков видав перший санскрито-слов'янський словничок і чесно ствердив, що найбільше наближеною до мови ведійських книг з-поміж усіх слов'янських мов є українська.

Англійським науковцям, які досліджували санскрит, дуже заважала відсутність елементарного знання слов'янських мов. Отож вони — творці поняття «індоєвропейська сім'я народів» — у пошуках узгодження своїх попередніх дослідних висновків вирішили створити теорію-міф про існування колись (невідомо коли) «індоєвропейського» міфічного народу, який також уживав «індоєвропейську» мову, з якої буцімто постали усі європейські мови (тому що всі вони зберегли та перебрали з «індоєвропейської» мови певну кількість слів і понять).

Коли ж згодом усі ті «творці» поставили собі питання: «Де і коли жив цей індоєвропейський народ»? — то в результаті докладних студій відповідь звучала так: «На теперішніх етнографічних територіях Русі-України за 6000—2000 літ перед народженням Христа». Внаслідок цих студій теорія (чи припущення), трактована як непомилна, про якийсь міфічний «індоєвропейський» народ, який буцімто мав би бути мішаниною народів Індії і Європи, стала абсурдом. Це сталося тому, що історія не знає про якусь там «мандрівку великого народу» з Індії в Європу або з Європи в Індію, за винятком завойовницьких походів наших прарусів-орійців, не знає народу, який би вживав «індоєвропейську» мову, особливо в устійненій добі 6000—2000 років до народження Христа.

Із наукового погляду мовознавців та істориків, на нашій планеті немає ніяких конкретних доказів про «злиття» двох мов великих народів — «індійського» та «європейського». Таке незнане в історії Землі «злиття», якби воно справді було, являло б собою справжній феномен. Кожна мова — передусім засіб для комунікації людей задля взаємної співпраці та виміни думок для спільної користі — вимагає тісного фізичного контакту в просторі і часі. Але навіть таке близьке перемішання різних мов, як ось, наприклад, у Бельгії та Ельзасі, не створило спільної французько-фламандської чи німецько-французької мови (незважаючи на те, що бельгійці та ельзасці у своїй більшості розуміли та вживали обидві мови).

Намагання Росії, які сягають ще часів горезвісного московського князя Григорія Даниловича, який за допомогою свого тестя — татарського хана Узбека — намагався жорстоко знищити всі неросійські мови та «влити» у спільний «казанок» усі сусідні народи, були завжди звернені на денаціоналізацію України та передусім на змішання української мови з російською (при цьому деякі російські «теоретики» вказували на «історичне змішання» руської і татарської мов, що мало статися після московсько-суздальського об'єднання з татарською ордою, яка вирішила «стати руською» та прийняти православну віру). Ця московська акція продовжувалася донедавна, причому уряд СРСР нищив по-варварському етнографічну територію України «мішаним» населенням. Однак після віків намагань Росії ніяка «російсько-українська мова» не народилася, а запанувала накинена урядом російська мова. Ця накинена чужа мова — це лише тимчасове явище, тому що чисельно великий український народ уже пережив не одне вороже намагання знищити його рідну мову, яка, мов легендарний фенікс, оживала знову.

Не можна злучити мов двох великих народів. Випадки домішування чи привласнення чужих слів відбувалися в історії народів не раз, — так, як це сталося з руським діалектом москово-суздальців, котрі, до речі, були найдалі територіально віддалені від центру старої Русі — Києва та котрі в цей час становили меншість стосовно татар та інших неруських племен, якими вони були оточені. Однак, незважаючи на своє оточення та історичні обставини, навіть і після злиття москово-суздальців з татарами замість «змішання» руської мови з мовою панівних татар витворився лише діалект руської мови у своїй новій формі. Ніколи не було створено нової «татаро-руської» мови, так само як і не було ніколи створено «індоєвропейської» мови — мови ніколи не існуючих «індоєвропейців», про яких немає ніяких наукових доказів.

Перед нами знову постає запитання: **хто ж був творцем чи творцями цієї неузасадненої та фіктивної теорії та кому вона була потрібна? Перестудіювавши західноєвропейських теоретиків, ми знаходимо дуже просту відповідь: передусім ця теорія була потрібна німцям, які й були її творцями.** Спитаємо: чому саме німцям? А тому, що німецька мова є своєрідним «конгломератом» мов латинської, слов'янської (або праруської) та «германського» лексикону.

Коли ж узяти до уваги вік німецької мови, то із здивуванням побачимо, що вона не сягає далі VIII ст. нашої доби. Тому, порівнюючи її з мовою праруською (чи слов'янською), свідчення про яку сягає тисячі п'ятисот років перед

народженням Христа, а також і старогрецькою, відомою вже за вісімсот років перед народженням Христа, ми можемо ствердити, що німці були «безбатченками», бо не мали змоги віднайти слідів своїх далеких предків. Тому, створивши фіктивний та ніколи не існуючий «індоєвропейський» народ, вони не взяли навіть тоді до уваги, що арійські завойовники країни темношкірих дравідів звалися індами, що ці інди вирушили на великий підбій з території сьогоднішньої України та що від їхнього імені й було названо новопідкорену країну Індією. Німецькі теоретики «виділили» зі створеного ними «індоєвропейського народу» так званий «індогерманський» народ, прямими нащадками якого вони себе назвали. **Створивши цю фікцію, вони звільнилися від приниження тим незаперечним фактом, що їхня мова складається із слів, великою мірою запозичених від праруських, або слов'янських, мов** (вживаємо вислів «праруських» тому, що колись у давнину ця назва була загальною для всіх слов'янських народів після антської доби).

Запровадивши створену ними «індоєвропейську», а з нею «індогерманську», теорію та позбувшись на деякий час свого комплексу меншовартості супроти слов'ян, німецькі теоретики навіть оголосили про своє «спеціальне призначення» та про своє покликання як «носіїв культури», в ім'я чого вони мали повне право та навіть і обов'язок нищити руські, чи то слов'янські племена на просторах поміж Рейном та Балтійським морем та виправдовувати свій «дранг нах Остен». У своєму непомірному самозвеличенні вони також оголосили свою виключну «арійську чистоту крові», притому привласнивши монополію на священний арійський символ світла — «свастику», під знаком якого чинили своє свавілля за часів третього райху.

Не можна не згадати й те, що саме слово «Германія» було створене не німцями, а римлянами, і його зміст означав «побратими» або «родичі по той бік Рейну» (в понятті римлян німці були переважно слов'янськими племенами від Рейну аж до Балтійського моря).

Не меншими від німецьких були й російські фальсифікатори історії, які привласнили московському князівству, яке постало тільки у XII ст., після татарської неволі, всю нашу русько-українську історію та нашу назву Русь. Це вони вчинили в час нашої духовної руїни, в час незгоди та міжусобиць, коли панували ігнорантність та байдужість до майбутніх віків нашого буття. Цей геноцид в Україні марксистсько-московські «теоретики» пояснювали як «злиття націй», «історичним» доказом чого є буцімто те, що український народ ніколи не існував, а його «створив» гетьман Богдан Хмельницький на те лише, щоб знову «об'єднати» його з «великим руським народом». Під впливом німецьких, а згодом і московських «теоретиків» деякі наші «історики» й собі твердять, що, мовляв, автохтонні праруські арійські племена та народи, які тисячоліттями жили на території України і були знані під назвами скіфів, сарматів, орів, антів та іншими, включно з русами, не були споріднені з нами, і українці сьогодні не можуть вважати себе їх спадкоємцями. Лише росіяни, або «великороси», є справжніми нащадками цих автохтонів. Ця зарозумілість росіян цілком схожа з міфами про «обраність» німців.

Унаслідок догматичного начинення «індоєвропейської» та «індогерманської» теорій, створених «авторитетними» західними (німецькими) науковцями, наші історики протягом довгих літ не наважувалися зробити перегляд цих теорій та вдалися до їх наукового доведення. **Некритичне ставлення до «встабілізованих» теорій спостерігається і сьогодні, отож той, хто наважується перестудіювати праісторію нашого народу та очищувати її від фальшивих трактувань, має бути готовим до великих труднощів і перешкод з боку своїх та чужих догматиків.** Усілякі твердження наших «знавців-істориків» про те, приміром, що наш древній Київ буцімто був споруджений вже не руським князем, але «хозарським міністром» — Києм тисячу років тому, що він був «конгломератом» різних етнічних «елементів» і що правили ним не руські князі, а «міжнародні купці» та «ватажки», — все це є неузасадненими вигадками, які не витримують поважної наукової критики і фабрикуються «в ім'я української історичної науки» лише для приниження нашої національної гідності.

Задля справедливості зауважимо, що у світовій науці є чимало об'єктивних теорій, які виразно і недвозначно стверджують історичну правду про країну «індоєвропейських народів» і мов. Так, знаний англійський науковець Стюарт Пігот пише: *«Поміж Карпатами і Кавказом народилися індоєвропейські мови. Є найбільш вірогідним, що вони народилися у Понтіїсько-Кавказьких степах».*

Інший науковець, Г.Г.Велс, твердить: *«Є найбільш правдоподібним, що перші арійці та їхні мови вирізнялися в областях Дунаю, Дніпра, Дону і Волги — головних рік того великого краю». У своєму іншому творі він додає: «Ми згадували, що арійська мова постала у Південній Русі поміж Дунаєм і Дніпром, у сьогоднішній Україні».*

Зі згаданими вченими погоджуються відомі енциклопедисти, котрі рівно ж стверджують, що *«арійська мова, якою розмовляли перші європейці-арійці 6000—5000 років перед народженням Христа, не була примітивною мовою дикунів, а була мовою досконало розвиненою, зі складними граматичними формами».*

Якщо ми поважно застановимося над твердженнями світових науковців, які зацікавлені лише в об'єктивності, то, підсумувавши їх, можемо зробити логічний висновок. А саме: **народ, що замешкував Україну в епоху творення так званої індоєвропейської мови — чи, краще сказати, арійсько-руської прамови, — мусив мати велику духовну й біологічну силу. Підтвердженням цього є те, що протягом довгих віків цей народ колонізував великі простори Євразії, Близького і Далекого Сходу, де поклав основи під могутні імперії (Шумер, Персія, Греція, Рим) та скріпив Західну Європу. Великі походи арійсько-кімерійських завойовників до Малайї, Індонезії, сьогоднішнього Індокитаю, на острови Японії й Філіппінські, на континенти Америки, в Океанію та навіть у Нову Гвінею і Австралію, — усюди, де вони втрималися, вони клали основи нових культур, а де не втрималися під натиском монголо-китайським, семітським чи місцевим, від переважаючих чисельно аборигенів, — там залишали перекази про «білих напівбогів».**

І хоч як це дивно, але так звані «білі напівбоги» у спадщину гавайським полінезійцям (з якими, мабуть, вони перемішалися, перетворивши їх з чорних на майже білих, — у контрасті до неперемішаних тоді канібалів островів Фіджі, які залишилися чорношкірими досьгодні) залишили культ віночків на головах та священний танок «гуля» (від арійського слова «гуляти»), що було ритуальним танком «дівичь-жрекинь».

Японцям залишили орії-сумери славетних «самураїв» — звитязних лицарів, які до останнього часу зберегли на своїх ритуальних шоломах рівно ж знак тризуба, вже призабувши його історію та тих перших прибульців, які принесли цей священний знак на острови Японії.

Усе це для багатьох із нас звучить дещо фантастично і сумнівно, тому що ми звикли до «авторитетних» думок і теорій і, будучи понад усяку міру скромними, не можемо уявити собі, що експансія племен білої раси мала свій історичний початок із території Прарусі-України. А також не можемо уявити і того, що ми є прямими нащадками тих славних праоріїв, бо не втратили зв'язку з їхньою землею і тим самим зберегли їхні мовні елементи, мистецтво (яке має свій початок ще в добі Трипілля) та генетичну тяглість від них.

Процес поширення арійської мови, який охоплював собою майже увесь простір Євро-Азії, відбувався протягом тисячоліть. Мова передавалася усно. Зміни ці відбувалися поступово й повільно, тому що народ, який був творцем цієї мови, мусив бути на вищому рівні від інших народів. Експансія арійської мови з її матірнього лона — України відбувалася лише завдяки рухам населення, або племен, які, вирушивши і зайнявши малозаселені або й незаселені простори чужих країн та осівшись на них, налаштували торговельні зв'язки із сусідами, які переймали від наших «колоністів» їхню мову і культуру. Подібний процес відбувався часто і в новітніх часах, як ось експансія латинської мови у межах старої Римської імперії, а згодом — англійської та іспанської.

Оскільки, як вже науково стверджено, арійська мова у своїх схожих діалектах була винесена у світ її носіями з території Прарусі-України, то це означає, що й рухи населення відбувалися в напрямку від центру до периферії. Це свідчить, що колонізація і завойовування інших країн мусили виходити з території України, а не з інших країн в Україну, як дехто намагається переконати. Експансія оріїців з території Праукраїни — між якими були також і племена індів-сіндів (завойовників Індії), сумерів-кімерів, порусів, гетів, пелазгів, гіксосів та інших, — огортала собою країни від Близького до Далекого Сходу. Отож від європейської західної півкулі до Персії, Індії та інших азіатських країн простяглася шовковою ниткою оця генетично-мовна та культурна спорідненість, що її спостережливе око істориків все більше віднаходить з кожним роком. Усюди є підтвердження цьому західних науковців,

одначе їх потрібно віднайти нам серед багатьох наукових творів, серед головних тем яких немає дослідів праісторії України чи історії нашого народу.

Про нашу праісторію найширше стверджується такими славними науковцями, як уже згадуваний С.Пігот у своїй праці «The Dawn of Civilisation», Герберт Г. Веллс у «The outline of History», А.Л.Бешем у «The Wander that was India», та в енциклопедіях: «The new International Encyclopedia», «Encyclopedia Americana». Автохтонну українську спадкоємність від найдавніших часів трипільської доби і той незаперечний факт, що Україна є колискою народів Європи, підтверджує також і об'єктивний російський науковець (не українець) Ростовцев — професор університетів у Москві та в Оксфорді, а згодом — Єльського університету в США. Після своїх дослідів «трипільської культури», яка існувала в Україні близько семи тисяч років тому, він зробив такі висновки: *«Трипільська культура зі своїми матеріальними та моральними прикметами цілком заслуговує на назву української культури, у всій своїй схожості і близькості»*.

Оскар Менгін, професор палеонтології Віденського університету, ствердив, що «трипільська культура — це передусім українська культура». Австралійський професор Гордон Чайлд, який є в сучасну пору одним з найбільших авторитетів у ділянці праісторії, називає людей трипільської культури «ukrainian villagers» (українські селяни). Подібно висловилися також і українські науковці Щербаківський, Пастернак, Хвойка, Грушевський та інші.

Якщо, на думку науковців, в Україні в давнину існувала висока культура та народилася прामова європейських народів, то який же народ міг створити цю культуру? Цілком певно, що це був не китайський, єврейський чи арабський народ, а також і не дравідо-індуський, назви якого ще не було в ту добу і територію якого було згодом підкорено нашими індами-сіндами з-над Азовського моря, котрі й дали Індії назву (так само як і назву Ірана — від слова «арії»). Це був наш, праукраїнський народ.

Отже, наші висновки: Україна — це колиска народів Європи, їхньої культури та мов. Це є країна арійської мови, батьківщина праарійців та праарійської першої мови, а не міфічних «індоєвропейців», які ніколи не існували і які були створені чужими фальсифікаторами нашої праісторії. Арійська мова та її творці вже існували 6000—2000 років тому. Якщо, отже, припускати теорію про існування «індоєвропейців», то ними були наші прапредки — арійці, основоположники культури та законодавці, прямими автохтонними нащадками яких ми є.